

Nechcela by som byť v koži muža

Zamľčané fakty týkajúce sa domáceho násillia

Pred časom ma zaujal článok z Korzára s nadpisom „Ženy môžu byť týrané, ale aj vypočítavé“, ktorého autorka Marcela Gálová píše: „Priznám sa, že by som nechcela byť v koži muža, ktorého manželka, či družka, obviní z týrania. Dokázať, že to tak nie je, je totiž veľmi ťažké, ba priam nemožné. Zúčastnila som sa desiatok káuz týraných žien, ktoré pojednávali košické sudy... Na základe toho, čo som počula a videla, môžem zodpovedne povedať, že povedzme zo sto žien, bolo skutočne týraných zhruba štyridsať. Myslím si, že zvyšná časť žien zneužíva trestný čin týrania na vybavovanie si účtov s partnerom. Je to zdá sa rýchlejší a najmä účinnejší spôsob, najmä pri snahe dostať manžela z bytu, resp. ho primäť, aby opustil spoločnú domácnosť bez delenia majetku a podobne.“

Populistické názory či už politikov alebo masmédií dajme nabok. Predsa však považujem za potrebné hneď na úvod vyjadriť absolútny nesúhlas s každou formou násillia v rodinách, nech sa už týka každého člena domácnosti. A práve slovné spojenie „každého člena domácnosti“ použijem ako odrazový mostík na to, aby som sa vyjadril k tomu, čo ma viedlo k napísaniu tohto článku. Ak sa na Slovensku alebo hocikde inde hovorí o domácom násillí, skoro vždy si pod tým ľudia predstavia utýranú ženu a agresívneho opitého manžela.

V komentári k § 208 Trestného zákona pojednávajúcim o Týraní blízkej a zverenej osoby sa píše, že „...týmto

ustanovením sa poskytuje ochrana pred domácim násillím bez rozdielu toho, či ide o muža, ženu alebo dieťa. Musí ísť o takú formu týrania, ktoré spôsobuje fyzické alebo psychické utrpenie. Týranie spočíva v surovosti a táto surovosť má častokrát aj prvky určitej trvalosti. Dlhšie trvanie môže byť v niektorých prípadoch nahradené intenzitou... Týraním sa rozumie také zlé nakladanie s osobou, ktorá sa vyznačuje hrubším stupňom necitlivosti a bezohľadnosti s určitým trvaním. Nevyžaduje sa, aby u osoby vznikli následky pri zdraví, ale musí ísť o také konanie, ktoré týraná osoba pre jeho hrubosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie.“

Prečo však spoločnosť hovorí len o týraní žien, keď všetky tieto kritériá sú obsiahnuté aj vo vyššie uvedenom článku z Korzára, kde sú obeťami takéhoto týrania evidentne muži? Ako je to teda s domácim násillím v skutočnosti? Kriminalistické a súdne zborníky sa zhodujú v tom, že najčastejším terčom násillia v rodinách sú deti a po nich nasledujú ženy. Ale počty prípadov mužov týraných manželkami či deťmi nikde uvedený nie je. Nič v zlom, ale nikto si nepoloží otázku prečo nie je zistený počet aj týchto prípadov? Boja sa snáď niektoré skupiny toho, že by vyplávala na povrch pravda ešte neprijemnejšia než je rasizmus či šovinizmus v našej spoločnosti?

Vraví sa, že masmédiá sú najväčšou veľmocou. Popri bulvárnych správach

o celebritách sa najväčšej obľube tešia správy o týraní. Možno si ešte spomeniete na televízny šot o tom, že na Slovensku je každá piata žena týraná. Pritom týranie je definované ako dlhodobé, úmyselné, telesné násillie zahrnujúce v sebe prvky mučenia týranej osoby. Netvrdím, že na Slovensku je týranie neznámym pojmom, ale určite sa netýka 20% ženskej populácie. Odborníci venujúci sa obeťam domáceho násillia totiž uvádzajú úplne inú informáciu. Ich klientmi sú najmä muži v strednom a dôchodkovom veku, ktorí neskôr páchajú najviac samovrážd (až 84% samovrážd na Slovensku páchajú muži!). Ako najčastejší dôvod samovraždy sa uvádza neschopnosť vyrovnáť sa s násillím v domácnosti, pretože na rozdiel od žien o svojom týraní väčšinou mlčia, čo však len dáva vodu na mlyn rôznym feministickým militantným aktivistkám, ktoré toto mlčanie zneužívajú na vytváranie mýtov a šírenie lží.

Za jednu z metód domáceho násillia sa popri fyzickom a psychickom násillí považuje finančné vydieranie, ktoré je však taktiež len mýtus. V USA ženy vlastnia viac ako 65% osobného vlastníctva a z 25 najhorších prác je 24 na 95-100% obsadených mužmi. Na Slovensku by bolo taktiež zaujímavé zistiť, v koľkých domácnostiach drží kasu manžel a na koho sú napísané rôzne nehnuteľnosti.

Nová móda tohto zneužívania má za následok to, že mladí muži sa obávajú založiť si rodiny zo strachu, že ich

budúce manželky budú považovať len za akéhosi donora spermií, po úspešnom oplodnení ich však už len vycicajú z posledných financií a odkopnú. Podobne sa správajú pavúky, ale ešte aj tam je samička milosrdnejšia a „humánnejšia“ - zabije samčeka a nenechá ho živiť v depresii.

Veľa sa hovorí o právach zvierat a opusteným zvieratám sa stavajú rôzne útluky. Kto sa však postará o mužov? Dokedy bude spoločnosť nemo prihladať na to, ako sa vytráca tradičný model rodiny? Rodina totiž, najmä jej zaužívaná patriarchálna forma, je stále trňom v oku rôznych feministiek. Prvej zakladateľskej vlny feministiek ani vo sne nenapadlo, že by malo byť toto hnutie postavené proti rodine. Po prvých úspechoch však feminizmus ovládli radikálne skupiny až negujúce funkciu rodiny. Akú alternatívu však ponúka feminizmus proti „väzeniu manželstva“, kde sú muži žalárnikmi? Pre tie ženy, čo cítia svoju materskú úlohu ostáva len byť slobodnými matkami, ktorých počet každoročne stúpa. V Čechách ešte v roku 1991 boli ženy vo 20-24 rokov na 65% vydaté. O

jedenásť rokov na to ich už je naopak 80% slobodných. Nie je to však bez následkov: 85% uväznených pochádza z rodiny, kde je jediným rodičom matka, 78% tých, čo nezvládnu vysokoškolské štúdium má ako jediného rodiča matku a 85% tehotných neploletých dievčat pochádza z rodiny, kde je jediným rodičom matka. A to ani nerozoberáme fakt, že sexuálny pud sa na rozkaz feministiek nedá potlačiť.

Z toho všetkého vyplýva, že najväčším tyranom dnešnej spoločnosti – mužov, žien i detí je feminizmus, najmä jeho radikálna forma, ktorá tvrdí, že celý svet okupujú zlí muži, ktorí na všetkých rovinách utláčajú ženy a nedovolia im realizovať sa. Pritom už čoraz viac žien – a to nielen z radov konzervatívnych kresťaniek – začína presadzovať úplný opak toho, za čo bojujú feministky. Prednedávnom vyšla na slovenskom trhu kniha „Ako sa starať o blaho manžela“, ktorej autorkou je úspešná sekulárna americká psychologička Dr. Laura C. Schlessingerová, ktorá si nedáva servítku pred ústa a otvorene označuje feminizmus za hlavnú príčinu problémov rodín a tým aj žien,

keď píše: „...otcovia, ktorí sú hlavnými živiteľmi rodiny často aj v dvoch, či troch zamestnaniach, nie sú v spoločnosti veľmi uznávaní. Feministické aktivistky často tlačia ženy (ale aj mužov) do rolí, ktoré im nesedia (možno kvôli vrozeným danostiam a schopnostiam, ale i kvôli odlišným ženským a mužským prioritám) ... najoptimálnejšie sa vyvíjajú manželstvá, v ktorých partneri prijali svoje tradičné spoločenské úlohy...“. A keď na toto prišla žena bez Boha, o čo skôr žena, ktorá o sebe tvrdí, že je znovuzrozená a Ježiš je jej Pánom.

Na záver chcem poďakovať každej femine, ktorá sa nehanbí za to, že je skutočnou ženou a chce ňou zostať aj v XXI. storočí. Dajte jej z ovocia jej rúk, a nech ju chvália v bránach jej skutky. (Pr 31.31)

Zdroje:

„Ako sa starať o blaho manžela“ - Dr. Laura C. Schlessingerová, Vydavateľstvo Motýľ, 2004, str. 141-142
 Komentár k Trestnému zákonu č. 300/2005 Z.z., SEPI
 FILIT – otvorená filozofická encyklopédia, heslo: násilie
 Cs.Wikipedia.org, heslo: feminizmus
 KORZÁR – 25.03.2006
 HYPERLINK“http://www.pantarei.sk/prace/upload/070412162016.doc“www.pantarei.sk/prace/upload/070412162016.doc - „Základná charakteristika feminizmu“

Róbert Vysocký